

נא וְלָקַח אֶת־עֵץ־הָאָרְזוּ וְאֶת־הָאֵזֶב וְאֶת־שְׁנֵי
הַתּוֹלַעַת וְאֶת־הַצִּפֹּר הַחַיִּה וְטָבַל אֹתָם בְּדָם
הַצִּפֹּר הַשְּׁחוּטָה וּבַמַּיִם הַחַיִּים וְהִזָּה אֶל־הַבַּיִת
שִׁבְעַת פְּעָמִים: ^{נב} וְחָטָא אֶת־הַבַּיִת בְּדָם הַצִּפֹּר
וּבַמַּיִם הַחַיִּים וּבַצִּפֹּר הַחַיִּה וּבְעֵץ הָאָרְזוּ וּבְאֵזֶב
וּבְשְׁנֵי הַתּוֹלַעַת: ^{נג} וְשָׁלַח אֶת־הַצִּפֹּר הַחַיִּה
אֶל־מַחוּץ לָעִיר אֶל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה וּכְפָר עַל־הַבַּיִת
וְטָהַר: ^{נד} חֲמִישִׁי זֶה זֶה אֶת־הַתּוֹרָה לְכָל־נֶגַע הַצִּרְעָת
וְלִנְתָק: ^{נה} וְלִצְרַעַת הַבֶּגֶד וְלַבַּיִת: ^{נו} וְלִשְׂאֵת
וְלִסְפַּחַת וְלַבְּהֵרֶת: ^{נז} לְהוֹרֹת בְּיוֹם הַטָּמֵא וּבְיוֹם
הַטָּהוֹר זֹאת תּוֹרַת הַצִּרְעָת: ^פ פו א וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: ^ב דַּבְּרוּ אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתֶּם אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה זָב
מִבְּשָׂרוֹ זָבֹו טָמֵא הוּא: ^ג וְזֹאת תִּהְיֶה טָמְאָתוֹ

תר"א (נב) וחטא את. חולין כו. נדה לא: (נג) ושלא את. נגעים פ"ד מ"ב. (נד) ולשאת. שבת סז: סוטה ה: קדושין
ע: שנועות ו. (ב) דברו אל. שבת פג. נדה לד. איש איש. ערכין ג. כריתות ח: נדה לב: לד. מג: מד. מבשרו.
חולין נא: נדה לה. מג: מד. עא. זבוב טמא. יבמות קה. מגילה ת. נדה לד: נה: נו. (ז) וזאת תהיה. צ"ק כד. נדה נה:
נו. טמאתו. מגילה ת. נדה מג:

רש"י

וכן המקרא נדרש ואם בא יצא צפני וראה והנה לא פשה יטיחנו ואין טיחה בלא חלון וקצוי ואחרי
הטוח את הבית וטהר הכהן את הבית אם לא חזר לטוף השצוע כי נרפא הנגע. ואם חזר כזר
פירש על החוזר שטעון נחילה: (נד) אהורות ביום הטמא. איזה יום מטהרו ואיזה יום מטמאו:

העמק דבר

ממילא יהיה גם פשיון וחזק מאשר היה: פ"י כפרה הכי: (נד) אכל נגע הצרעת וצנתק.
(נג) וכפר על הבית. שלא יהא עוד חוזר כסדר הפרשיות כך סדר הכתוב בסוף, אלא ולשאת
לצרעת, ועי' לעיל י"ז ו' ולהלן ט"ז ל' דס"ג"כ ולספחת ולצהרת אינו כסדר, וצא לדרשה דמתחלה

נא וְיִסַּב יַת אֶעָא דְאַרְזָא וְיַת אֲזֹבָא וְיַת צִבְעָא וְהוֹרֵי וְיַת צִפְרָא חִיתָא וְיַטְבּוּל יַתְהוֹן
בְּדָמָא דְצִפְרָא וּבְמֵי מַבּוּעַ וְיַדֵּי לְבֵיתָא שְׁבַע זְמָנִין: ^{נב} וַיְדַבֵּר יְת בֵּיתָא
בְּדָמָא דְצִפְרָא וּבְמֵי מַבּוּעַ וּבַצִּפְרָא חִיתָא וּבְאֶעָא דְאַרְזָא וּבְאֲזֹבָא וּבְצִבְעָא וְהוֹרֵי:
^{נג} וַיִּשְׁלַח יַת צִפְרָא חִיתָא לְמַבְרָא לְקַרְתָּא לְאַפֵּי חֻקְלָא וּיְכַפֵּר עַל בֵּיתָא וְיִדְבְּרֵי:
^{נד} דָּא אֲוִרִיתָא לְכָל מַכְתֵּשׁ סְגִירוּתָא וּלְנִתְקָא: ^{נה} וְלִסְגִירוּת לְבוּשָׂא וּלְבֵיתָא:
^{נו} וְלִעֲמָקָא וְלִעֲדִיָּא וּלְבִהָרָא: ^{נז} לְאַלְפָּא בְּיוֹם מְסַאבָּא וּבְיוֹם דְכִיָּא דָּא אֲוִרִיתָא
דְסְגִירוּתָא: ^א וּמְלִיל יי עִם מֹשֶׁה וְעִם אַהֲרֹן לְמִיָּמָר: ^ב מְלִילוּ עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְחִימְרוּן
לְהוֹן גְּבַר גְּבַר אֲרִי יְהִי דְאִיב מִבְּשָׂרִיהּ דוּבִיָּה מְסַאבָּא הוּא: ^ג וְדָא תְהִי סְאוּבְתִיָּה
רש"י

טו (ב) כי יהיה זב. יכול זב מכל מקום יהא טמא מ"ל מצטרו ולא כל צצרו. אחר שחלק הכתוב
צין צצר לצצר וכתי לדין טמא צצו וטמא צצה מה צצה ממקום שהיא מטמאה טומאה קלה נדה
מטמאה טומאה חמורה וצצה אף הצב ממקום שטמא טומאה קלה קרי מטמא טומאה חמורה
וצצה (מ"כ): זבוב טמא. למד על הטיפה שהיא מטמאה (מ"כ). זב דומה למי צנץ של שעורין
העמק דבר

צא העונש בצנץ ואח"כ צנית ואח"כ צנף, וע"ע
בסמוך ישו צמר ע"ז: (נה) אהורות ביום
הטמא וביום הטמא. כחזק הרצ"ד צפי
המ"כ צוה"ל ירושלמי פ' אין דורשין אמר רב אין
אדם ראוי לומר בנגע הצרעת אלא א"כ ראה או
שימש כולד הוא עושה בתחלה רבו פומח לו ראשי
פסוקים ומסכים, למדנו שאע"ג שהוא תלמיד
ומיק ויודע ומבין הכל מדעתו, אינו ראוי לעשות
בהם מעשה אלא ע"י פתיחת רבו, ומפיק טעמיה
הכא מדכתיב והורות ציוס הטמא עד שירטו רבו
עכ"ל הרצ"ד, וא"כ פי' להורות היינו שהכהן
יהא מורה בשעה שצא מעשה לפניו, ויהא קורא
לתלמידיו ולהורות להם צעין צורת הנגע ופרטיו,
צין ציוס הטמא צין ציוס הטמא, וע"ז מסיים
המקרא עוד הפעם זאת תורת הצרעת, פי' שזה
הדין אינו בכל מקום אלא בצרעת, באשר דקדוקי
הפרשה קשה להבין וגם ההלכות המקובלות
מועטות כדאי' בחגיגה פ"א, וע' מש"כ בס'
דברים כ"ד ט'. ויש לבאר עפ"י סמיכות המקרא
לשאת ולספחת ולצהרת, למקרא זה להורות וגו',
משום שזה הדין ישנו ביותר בנגעי צרעת עור
בשר שמראותיו מרובים ומטעים, וצריך שקידה
עד שיהא בקי בהם. וי"ל עוד דבאמת הוא ציון
גדול לאדם שיתקצו תלמידים רבים ויצטוו על
צצרו ונגעו, ודאי בהוראה כיוצא בזה במקום אחר

אסור לעשות כן ולהצין פני השואל, אבל זאת
תורת הצרעת שיגיע לו כפרה על שהצין הוא
פני הצירו: פו (ב) ואמרתם אלהם. כזר
נתבאר צריש הספר לשון ואמרת אליהם שהוא
הלכות המקובלות בצרעה, והנה לא מצינו בכל
פרשיות שצמורה זה הלשון ואמרתם אליהם, רק
דברו אל בני ישראל לאמר, שצמורו שגם אהרן
ידבר אותו הפרשה בעל פה צוה הלשון שאמר
משה, אבל ואמרתם אליהם, שהוא הלכות ומשניות
אינו מן הנורח לכתוב שלמוד אהרן עם ישראל,
שהרי כל המשניות ותורה שבע"פ חובה על כל
רב ללמוד עם תלמידיו, וא"כ למאי כתיב צו
הפרשה ואמרתם אליהם, אלא כלפי שקשה לדבר
צעניי וציה וקרי שהוא באצרי הזרע שמתפעלים
במחשבה, והיינו סבורים שיותר טוב למעט הדבור
והלמוד בהם, ורק משה הוא מוכרח ללמד לישראל
הקבלות שיש לו בע"פ, שלא יאצדו מישראל, אבל
אחר שכבר למדו שוב אין המצוה להגות בהם
כמנות מ"מ שהמה למצוה אפילו בלי תועלת
למעשה ולזכירה, מש"ה כתיב בצרעה זו ואמרתם
אליהם, שגם אהרן ילמוד עם ישראל אחר שכבר
למד משה בסדר המשנה כמנהגו, וה"ה כל רב
לתלמידיו, ומשום שבאמת בלמוד התורה אין יוצא
רע והיא אילת אהבים ויעלת חן: זב מבשרו.
היינו האצר שכולו צצר, ולמדנו זה מלשון זב,